

เปลี่ยนความกลัวเป็นความกล้า

นางสาว เมทินี คำโฉม

ฝ่ายงานการพยาบาล กุมารเวชศาสตร์

ติด ติด ติด จังหวะสนุก EDM กับเด็กชายตัวน้อยเต้นตามจังหวะเพลง และคำพาดหัวข้อความ “สุดน่ารักหนูน้อยจ้าม่า อารมณ์ดี ลีลาเกินขนาดจนชาวเน็ตต่างแห่คอมเมนต์ และแชร์ไปตาม Social media ที่มียอดคนดู หลักหลายแสน” ทำให้นึกถึงเรื่อง เมื่อ 6 ปีที่แล้ว ที่ฉันกำลังทำงานอยู่ในหอผู้ป่วยแผนกปลูกถ่ายไขกระดูกและให้ยาเคมีบำบัดที่ต้องดูแลผู้ป่วยเด็กที่มีอายุ 1 ขวบขึ้นไป เสียงของอาจารย์แพทย์ยังดังก้องในความจำของฉัน “มีผู้ป่วย อายุ 4 เดือน น้ำหนักตัว 5 กิโลกรัม เข้ามาทำการปลูกถ่ายไขกระดูก ถ้าไม่ทำผู้ป่วยอาจจะไม่สามารถ มีชีวิตอยู่ต่อไปได้” ฉันและพยาบาลคนอื่นที่ทราบข่าว ต่างมีสีหน้าตกใจ และวิตกกังวล ว่าไม่มีประสบการณ์การดูแลผู้ป่วยเด็กที่มีอายุน้อยกว่า 1 ปีเลย และการรักษามีโอกาสเกิดภาวะแทรกซ้อนและเป็นอันตรายร้ายแรงต่อชีวิตสูง ต้องประเมิน และดูแลผู้ป่วยอย่างใกล้ชิด เพื่อผลการรักษาที่ดี สำหรับฉันนั้นมีมากกว่าคำว่าวิตกกังวลแล้ว คือคำว่า... “กลัว” พร้อมกับคำถามให้คิดมากมาย ถ้าเด็กร้องแบบไหนถึงจะเรียกว่าเจ็บปวด หรือหิว และอีกหลากหลายคำถามที่ชวนให้วิตกกังวลอยู่เสมอ ทางหอผู้ป่วยจึงจัดประชุมทบทวน การดูแลผู้ป่วยทารก และอุปกรณ์ที่เหมาะสมเพื่อให้เรามีความมั่นใจในการดูแล แต่เสียความคิดฉันก็ยังคงกลัว พร้อมกับอธิษฐานในใจ ให้ผู้ป่วยอาการดีขึ้นหรือให้อายุเด็ก และน้ำหนักมากกว่านี้ก่อนจึงเข้ามารักษา หรือความคิดสุดท้ายที่แทบจะเป็นไปไม่ได้คือ.... ฉันไม่ต้องดูแลผู้ป่วยรายนี้ได้หรือไม่..... ??

และวันนั้นก็มาถึง ผู้ป่วยย้ายมาจากหอผู้ป่วยเด็กเล็ก โดยแขน ขา ของผู้ป่วยนั้นเล็กมาก ท้องโตจนนอนคว่ำไม่ได้ ร่างกายมีรอยจ้ำเลือด เยื่อตาแดงเป็นบางจุด มาพร้อมกับไข้ประวัติเลมใหญ่ เกี่ยวโรคทางพันธุกรรม ที่ต้องทำการปลูกถ่ายถึงจะหายจากโรคและผู้ป่วยรายนี้เป็นรายแรกของประเทศไทยที่จะทำการปลูกถ่ายไขกระดูกมันทำให้ฉันกลัวไปมากกว่าเดิมเลยละ

เมื่อเข้ากระบวนการรักษาฉันได้เข้าไปประเมิน อธิบายการปฏิบัติตัวและซักประวัติจากมารดาของผู้ป่วยได้เล่าด้วยสีหน้ายิ้มปนเศร้าว่า “มีลูกคนนี้เป็นคนแรกตั้งแต่แรกคลอดน้อง ถึงอายุ 4 เดือนน้องกลับไปอยู่บ้านได้แค่ 3 วัน ครั้งนี้แม่เองก็รู้ว่ามีความเสี่ยงที่น้องจะไม่มีโอกาสได้กลับบ้านอีกเลย แต่แม่ก็มีความหวัง ถามแม่ว่ากลัวไหม? แม่ก็ต้องกลัว และพร้อมเสี่ยงที่จะทำให้ลูกมีชีวิตเหมือนเด็กคนอื่น” นี่เป็นประโยคที่ฉันจำและประทับใจและใช้ความกล้าของความเป็นแม่มาลดความกลัวในใจที่เกิดขึ้นในใจ

เมื่อเด็กเข้าสู่กระบวนการรักษากลับไม่ร้องไห้แง แม้จะมีอาการภาวะแทรกซ้อนจนถึงต้องย้ายไปสังเกตอาการอย่างใกล้ชิดที่หอผู้ป่วยวิกฤตแต่ไม่นานนักก็สามารถกลับมารักษาต่อที่หอผู้ป่วยที่ฉันดูแลอยู่ได้ ท้องที่โตของเด็ก ค่อยๆยุบ จนสามารถคว่ำได้ น้ำหนักที่เพิ่มขึ้นทำให้ไม่ผอมแห้งเหมือนก่อน พวกเราเฝ้าดูพัฒนาการของเด็กน้อย และตื่นเต้นทุกครั้ง มีรอยยิ้ม คว้า มีพัฒนาการขึ้น ถึงแม้จะใช้เวลาถึง 4 เดือน กับการรักษาในครั้งนี้ ในที่สุดเด็กน้อยคนนี้ก็กลับบ้านได้ สีหน้าของมารดาผู้ป่วย สดชื่น มีรอยยิ้ม ฉันเห็นแววตาขอบคุณที่มอบให้แม่จะไม่ได้เอยออกมา และถ้าแม่ของเด็กหันกลับมามองแววตาของฉันก็จะมีคำว่าขอบคุณเช่นกัน ขอบขอบคุณที่ทำให้ฉันก้าวผ่านช่วงเวลานี้ไปได้ ที่ช่วยดึงฉันออกจากกรอบความกลัวและวิตกกังวล ให้ฉันมีประสบการณ์เพิ่ม ผักผ่อนจนชำนาญ มีความมั่นใจและก้าวผ่านความกลัวไปได้ในที่สุด

จากเหตุการณ์นี้ ทำให้ฉันคิดได้ว่า ความกลัวเป็นสิ่งที่ยังไม่มีเกิดขึ้น คือการหลีกเลี่ยงบางอย่างที่เรายังไม่มั่นใจ ไม่รู้ จนทำให้เกิดความทุกข์ ความวิตกกังวล เราอาจพลาดโอกาสมากมายในชีวิต หรือแม้แต่พลาดโอกาสที่จะเรียนรู้จากความล้มเหลวที่เป็นบทเรียนของชีวิต ที่ทำให้เราประสบความสำเร็จได้ในที่สุด